

Sygnatura akt II C 399/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. O.

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko M. T.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygnatura akt II C 399/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 13 kwietnia 2016 roku, skierowanym przeciwko M. T., powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K., reprezentowany przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 29.845,38 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 28.129,55 złotych od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 1.000 złotych, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż w dniu 13 marca 2009 roku pozwana zawarła z (...) Bank SA w K. umowę nr (...). W związku z brakiem zapłaty zaległych rat Bank wypowiedział przedmiotową umowę z dniem 16 listopada 2009 roku. Wystawiony przez Bank bankowy egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 29 sierpnia 2012 roku. Wobec bezskuteczności egzekucji komornik umorzył prowadzone postępowanie. W dniu 29 kwietnia 2014 roku Bank dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, który ponownie wezwał pozwaną do uregulowania zadłużenia. Strona pozwana nie spełniła wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu.

(pozew k. 5-10, pełnomocnictw o k. 11, wyciąg z rejestru funduszy inwestycyjnych k. 12-13)

W dniu 26 kwietnia 2016 r. referendarz Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II Nc 596/16 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 42)

W dniu 23 maja 2015 roku pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości i wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania

według norm przepisanych. Kwestionowała zasadność oraz wysokość roszczeń powoda. Oświadczyła, iż zawarła z (...) Bank SA umowę konsolidacyjną, którą spłaciła dług. Nadto wskazała, że umowa kredytu jest nieważna, ponieważ osoby podpisujące ją za bank nie miały umocowania do podpisywania umów. Wyjaśniła, że leczy się psychiatrycznie i nie zawsze może logicznie myśleć, co jest wynikiem zażywania leków.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 44-47v)

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 6 lipca 2016 roku powód zaprzeczył, aby osoby które zawierały umowę z pozwaną w imieniu banku nie były do tego umocowane. Pozwana otrzymała środki odpowiadające zawartej umowie. Podkreślił, że z dowodów przedstawionych przez stronę pozwaną nie wynika, aby środki z kredytu konsolidacyjnego zostały przeznaczone na spłatę zadłużenia z kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...).

(pismo k. 72-74)

W piśmie z dnia 4 listopada 2016 roku pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych niniejszym pozwem.

(pismo k. 81)

W piśmie z dnia 1 lutego 2017 roku powód kwestionował zarzut przedawnienia zgłoszony przez pozwaną wskazując, iż postanowienie o umorzeniu egzekucji z dnia 30 grudnia 2013 roku przerywa bieg terminu przedawnienia. Dodatkowo postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w roku 2013 przed upływem ewentualnego okresu przedawnienia po nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu (29 sierpnia 2012 roku), wobec czego wierzyciel pierwotny przerwał bieg terminu przedawnienia.

(pismo k. 86-87)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. T. w dniu 13 marca 2009 roku zawarła z (...) Bank SA w K. umowę kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...), na podstawie której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 13.917,53 złotych na okres od 13 marca 2009 roku do 17 marca 2014 roku. Pozwana upoważniła powoda do pomniejszenia udzielonego jej kredytu o prowizję w kwocie 417,53 złotych.

Zgodnie z § 3 ust. 1 umowy pozwana zobowiązała się do spłaty kredytu wraz z odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo-odsetkowych płatnych 15 dnia każdego miesiąca w wysokości 367,96 złotych, zaś pierwszą ratę w wysokości 383,35 złotych.

Zgodnie z § 4 kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu sporządzenia umowy kredytowej wynosiła 19,90% w stosunku rocznym. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania na dzień sporządzenia umowy wynosiła 23,53%.

Stosownie do § 6 ust. 1 całkowity koszt kredytu wynosił 8.592,99 złotych.

W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu zgodnie z § 7 umowy bank miał pobierać od niespłaconego w terminie kredytu podwyższone odsetki naliczone wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału powiększonej o 25 punktów procentowych.

Według § 11 ust. 3 umowy w razie stwierdzenia, że warunki udzielenia kredytu nie zostały dotrzymane lub w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie uregulował należności, mimo upływu 7-dniowego terminu wyznaczonego w

wezwanu do zapłaty, skierowanym do niego listem poleconym za zwrotnym potwierdzeniem odbioru, bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu. Okres wypowiedzenia wynosił 30 dni. Po upływie okresu wypowiedzenia kredytobiorca był zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu.

(kserokopia umowy kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...) k. 18-24)

W związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu, pismem z dnia 30 marca 2010 roku (...) Bank SA w W. wypowiedział M. T. umowę kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

(kserokopia pisma - wypowiedzenie umowy k. 25)

W dniu 3 sierpnia 2012 roku (...) Bank SA w W. wystawił przeciwko M. T. bankowy tytuł egzekucyjny wskazując wysokość wymagalnego zadłużenia dłużniczki na kwotę 21.547,28 złotych z tytułu umowy kredytu nr (...) z dnia 13 marca 2009r. Postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2012 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygn. akt II 1 Co 6234/12 nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 3 sierpnia 2012 roku przeciwko M. T. klauzulę wykonalności.

(kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 26, kserokopia postanowienia k. 28)

W dniu 29 kwietnia 2014 roku (...) Bank SA w W. zawarł z (...) Niestandardowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym w K. umowę przelewu wierzytelności nr (...), na podstawie której powód nabył wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umowy kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...) z dnia 13 marca 2009 roku.

(kserokopia umowy przelewu wierzytelności k. 29-34, załącznik k. 35-37)

Pismem z dnia 11 czerwca 2014 roku (...) Bank SA w W. poinformował M. T. o sprzedaży wierzytelności wynikającej z umowy kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...) z dnia 13 marca 2009 roku na rzecz (...) Niestandardowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.. Pozwana została wezwana do zapłaty na rzecz nowego wierzyciela kwoty 27.621,83 złotych w terminie 7 dni.

(kserokopie: pisma banku k. 38, wezwania k. 39)

Przeciwko pozwanej toczyło się postępowanie egzekucyjne w sprawie KM 10683/13 prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. P. z wniosku wierzyciela (...) Bank SA w W.. Postanowieniem z dnia 30 grudnia 2013 roku Komornik umorzył postępowanie wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

(kserokopia postanowienia k. 88 -89)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W świetle przepisu art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (j.t. Dz. U. z 2015 r., poz. 128 ze zm.), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Treścią umowy przelewu unormowanej w art. 509 k.c. jest przeniesienie przez wierzyciela swojej wierzytelności na osobę trzecią, a skutkiem tej umowy jest wyłączenie dotychczasowego wierzyciela ze stosunku zobowiązaniowego i zajęcie jego miejsca przez nabywcę. Wskutek przelewu wierzytelność cedenta (czyli funkcjonalna wiązka uprawnień wierzyciela zawierająca co najmniej jedno roszczenie) przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na jej kształt, zmienia się jedynie uprawniony do żądania świadczenia. Nie ulega w szczególności zmianie termin przedawnienia roszczenia lub roszczeń wchodzących w skład owej wierzytelności (tak między innymi Sąd Najwyższy Izba Cywilna w wyroku z dnia 24 maja 1999 roku, II CKN 342/98, niepubl.; Edward Gniewek „Kodeks cywilny. Komentarz.” Warszawa 2010 rok).

W niniejszej sprawie pozwana podniosła skuteczny zarzut przedawnienia roszczenia.

Stosownie do art. 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (art.117 § 2 k.c.). W świetle art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury, roszczenia banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą przedawniają się w terminie trzech lat (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 października 2008 roku, II CSK 212/08, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna 2009 rok, Nr C, poz. 60, str. 1, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2003 roku, sygn.. akt II CK 113/02, OSP 2004/11/141, wyrok Sądu Najwyższego sygn.. akt IV CSK 356/06).

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c., bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Jak wynika z art. 123 § 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje, przez wszczęcie mediacji. Powszechnie przyjmuje się, że złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji oraz złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności przerywają bieg przedawnienia.

W świetle przepisu art. 124 § 1 k.c., po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art.124 § 2 k.c.).

Termin przedawnienia po jego przerwaniu biegnie na nowo od daty uprawomocnienia się orzeczenia, kończącego postępowanie, o którym mowa w art. 124 § 2 k.c. (tak również postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie - I Wydział Cywilny z dnia 21 listopada 2012 roku, I ACz 953/12, Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Szczecinie 2013 rok, Nr 1, str. 31).

Stosownie do treści przepisu art.125 § 1 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed sądem albo przed sądem polubownym albo ugodą zawartą przed

mediatorem i zatwierdzoną przez sąd, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Powołany przepis nie odnosi się jednak do roszczeń stwierdzonych innymi niż wymienione w tym przepisie tytułami egzekucyjnymi, a zatem stwierdzonych aktem notarialnym, w którym dłużnik poddał się egzekucji (art. 777 pkt 4 i 5 k.p.c.) oraz bankowym tytułem egzekucyjnym (tak również uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, OSN 2005 rok, Nr 4, poz. 58, „Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Edwarda Gniewka, prof. dr hab. Piotra Machnikowskiego 2014 rok).

W niniejszej sprawie pismem z dnia 30 marca 2010 roku (...) Bank SA w W. wypowiedział pozwanej umowę kredytu gotówkowego konsumpcyjnego nr (...) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. W dniu 3 sierpnia 2012 roku (...) Bank SA w W. wystawił przeciwko pozwanej bankowy tytuł egzekucyjny, który postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2012 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Dnia 30 grudnia 2013 roku Komornik umorzył egzekucję prowadzoną na rzecz (...) Bank SA w W..

Zgodnie z jednolitym stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, jak i wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu wykonawczego przerywa na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. bieg przedawnienia jako czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu egzekwowania roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC z 2005 r., nr 4, poz. 58, wyroki 23 listopada 2011 r., IV CSK 4 156/11, OSNC – ZD z 2013 r., nr 1, poz. 7, z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP z 2014 r., nr 6, poz. 60, z dnia 17 grudnia 2004 r., II CK 276/04, z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, z dnia 21 maja 2010 r., II CSK 614/09, z dnia 4 października 2012 r., I CSK 90/12 – nie publ.). Rozpoczęcie na nowo biegu przedawnienia następuje bądź z chwilą prawomocnego zakończenia postępowania klauzulowego, bądź z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego, w tym jego umorzenia (art. 826 k.p.c.) a wyjątek stanowi umorzenie na podstawie art. 823 lub 825 pkt 1 k.p.c. albo zwrot wniosku, które niweczą materialnoprawne skutki przerwy przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14, OSNC z 2015 r., nr 12, poz. 137, wyroki z dnia 10 października 2003 r., II CK 113/02, OSP z 2004 r., nr 11, poz. 141, z dnia 23 stycznia 2007 r., V CSK 386/07, z dnia 14 kwietnia 2011 r., IV CSK 439/11, z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 – nie publ.). Umorzenie postępowania z urzędu z przyczyny bezskuteczności egzekucji na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c. powoduje, że bieg przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym rozpoczyna się na nowo.

W razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności; nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt 3 k.p.c., a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 k.p.c., musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego, uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje zatem skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności. Nie może umknąć uwadze, że przerwa biegu przedawnienia została

spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia. Nabywca wierzytelności nie będący bankiem nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nawet jeżeli nabycie nastąpiło po umorzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 KPC i rozpoczęciu biegu terminu przedawnienia w stosunku do banku na nowo, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem. Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzącej do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, wydaną w sprawie o sygnaturze akt III CZP 29/16)

W niniejszej sprawie powód nie może zatem powołać się na przerwanie biegu terminu przedawnienia na skutek złożenia przez (...) Bank SA w W. wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu poprzez bank bankowemu tytułowi egzekucyjnemu jak również na skutek złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności.

Jak wynika ze złożonych w sprawie dokumentów, po wypowiedzeniu umowy kredytu roszczenie banku wobec pozwanej stało się wymagalne. Brak jest dowodu otrzymania przez pozwaną pisma z dnia 30 marca 2010 roku, jednak jak wynika z treści bankowego tytułu egzekucyjnego, w dacie jego wystawienia zobowiązanie było wymagalne, a więc w dacie 3 sierpnia 2012 roku. Pozew w niniejszej sprawie złożony został w dniu 13 kwietnia 2016 roku, a zatem w tej dacie roszczenie powoda było już przedawnione.

Mając powyższe na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.